"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ଏଠାକୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ରୂପକ ଦୀପରେ ଜ୍ଞାନର ଘୃତ ଭରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି" ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଶିବଙ୍କର ବରଯାତ୍ରୀର ଗାୟନ କାହିଁକି ରହିଛି?

ଉତ୍ତର:- କାରଣ ଶିବବାବା ଯେତେବେଳେ ପରମଧାମକୁ ଫେରିଯା'ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଦଳ ଦଳ ହୋଇ ତାଙ୍କ ପଛେ-ପଛେ ଚାଲିଯା'ନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ଛତା ଆକୃତିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେଉଥିବା ପିଲାମାନେ ହିଁ କେବଳ ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ଯାଉଛ । ସାଥୀରେ ଯିବା କାରଣରୁ ହିଁ ଶିବଙ୍କର ବରଯାତ୍ରୀର ଗାୟନ ରହିଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଗୋଟିଏ କଥା ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଆମେ ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପର ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ ଏବଂ ସିଏ (ଶିବବାବା) ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ କୁହାଯାଏ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଶକ୍ତି ଥିଲା, ତୁମେମାନେ ସାରା ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲ । ଭାରତରେ ହିଁ ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ତୁମେ ପବିତ୍ର ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲ, ତୁମର କୁଳ ବା ରାଜବଂଶ ଥିଲା, ସମସ୍ତେ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲେ । ତେବେ କିଏ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲା? ଆତ୍ମା । ଏବେ ତୁମେମାନେ ପୁନର୍ବାର ନିର୍ବିକାରୀ ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ଯେମିତି କି ତୁମେମାନେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ତାଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ନେଉଛ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ କରିଥାଏ, ଆତ୍ମା ଭିତରେ ଯେଉଁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନତାର ଶକ୍ତି ଥାଏ ତାହା ଦିନକୁ ଦିନ କମି କମିଯାଏ, କାରଣ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନରୁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ତ ପଡିବ । ଯେପରି ବ୍ୟାଟେରୀର ଶକ୍ତି କମି କମି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଶେଷରେ ଅଟକିଯାଏ । ବ୍ୟାଟେରୀ ଏକଦମ୍ ଡିସ୍‌ଚାର୍ଜ ହୋଇଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ବ୍ୟାଟେରୀ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖାଲି ହୁଏ ନାହିଁ, ସେଥିରେ କିଛି ନା କିଛି ଶକ୍ତି ରହିଥାଏ । ଯେମିତି କେହି ମରିଗଲେ ଦୀପ ଜଳାଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସେଥିରେ ଘିଅ ଢାଳିଥା'ନ୍ତି ଦୀପ ଯେପରି ଲିଭିନଯାଉ । ଯେପରି ବ୍ୟାଟେରୀର ଶକ୍ତି କମିଗଲେ ତାକୁ ପୁଣି ଚାର୍ଜ କରିବା ପାଇଁ ରଖାଯାଏ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ, ତୁମର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଥିଲା । ଏବେ ପୁଣି ତୁମେମାନେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ଲଗାଉଛ ଯାହାଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କର ଶକ୍ତି ଆତ୍ମା ଭିତରକୁ ଆସି ଯାଉ କାରଣ ଏବେ ଆତ୍ମାର ଶକ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କମି ଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ଅଳ୍ପ କିଛି ଶକ୍ତି ତ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଥାଏ । ଏକଦମ ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ଶରୀର ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି କରି ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମର ବ୍ୟାଟେରୀ ଫୁଲ ଚାର୍ଜ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭରପୁର ଥାଏ ପୁଣି ଧୀରେ-ଧୀରେ କମି-କମିଯାଏ । ତ୍ରେତାଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମିଟର କମି-କମି ଯାଇଥାଏ ଯାହାକୁ କଳା କୁହାଯାଏ । ତେବେ ଏପରି କୁହାଯିବ ଯେ, ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲା ତାହା ସତ୍ତ୍ୱ ହୋଇଗଲା ଏହିପରି, ଶକ୍ତି ଧୀରେ ଧୀରେ କମ ହୋଇଯାଏ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେମାନେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ ତେଣୁ ଆତ୍ମିକ ଶକ୍ତିରେ ଦେବାଳିଆ ହୋଇଯାଇଛ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ପୁଣି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତି ମିଳିଯିବ, କାହିଁକି ନା ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଦେହ ସହିତ ଦେହର ଯେଉଁ ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଛି, ସେ ସବୁ ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ପୁଣି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବେହଦର ରାଜ୍ୟ ମିଳିବ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ବର୍ସା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ, ତୁମର ଶକ୍ତି ବିଲକୁଲ୍ କମ୍ ହୋଇଯାଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ହେ ସନ୍ତାନମାନେ ଏବେ ତୁମେମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ମୁଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟେ, ମୋ ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ଅଲମାଇଟୀ ରାଜ୍ୟ ମିଳୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ମାଲିକ ଥିଲେ କାରଣ ସେମାନେ ପବିତ୍ର ଥିଲେ, ଦୈବୀ ଗୁଣଯୁକ୍ତ ଥିଲେ । ଏବେ ସେହି ଦୈବୀ ଗୁଣ ନାହିଁ । ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କର

ବ୍ୟାଟେରୀ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖାଲି ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ପୁଣି ଆତ୍ମା ରୂପି ବ୍ୟାଟେରୀ ଭରପୁର ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବା ବ୍ୟତୀତ ବ୍ୟାଟେରୀ ଚାର୍ଜ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସେହି ବାବା ସଦା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ଅପବିତ୍ର । ଯେତେବେଳେ ପବିତ୍ର ଥା'ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବ୍ୟାଟେରୀ ଚାର୍ଜ ଥାଏ । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କେବଳ ଜଣକୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଲେ ଭଗବାନ । ବାକି ସମସ୍ତେ ହେଲେ ରଚନା ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ରଚନାକୁ ରଚନାଠାରୁ କେବେ ବି ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିନଥାଏ । କ୍ରିଏଟର ଅର୍ଥାତ୍ ରଚୟିତା ତ କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହେଲେ ଅବିନାଶୀ ପିତା ପରମାତ୍ମା । ବାକି ତ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ବିନାଶୀ । ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଲେ ବେହଦର ବାଦଶାହୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବେହଦର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହୃଦୟର ସହିତ ବୁଝିବା ଦରକାର – ଆମ ପାଇଁ ବାବା ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମା ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ - ସତ୍ୟଯୁଗ ଆସିବାକୁ ଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସଦା ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ଥାଏ । ତେବେ ତାହା କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ? ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମାମେକମ୍ ୟାଦ କର ଅର୍ଥାତ୍ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ମୁଁ ଏଭର ପିଓର ଅର୍ଥାତ୍ ସଦା ପବିତ୍ର ଅଟେ । ମୁଁ କେବେ ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ଧାରଣ କରୁନାହିଁ । ମୁଁ ନା ଦୈବୀ ଶରୀର ନେଇଥାଏ, ନା ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ନେଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଁ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ଆସେ ନାହିଁ । କେବଳ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ଦେବା ପାଇଁ, ଯେତେବେଳେ ଇଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ବୟସ ୬୦ ବର୍ଷ ହୁଏ ସିଏ ସେତେବେଳେ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ପହଞ୍ଚିଯାଏ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରେ । ଇଏ ମଧ୍ୟ ପୁରା ସତ୍ୱପ୍ରଧାନରୁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ନମ୍ବରୱାନ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଲେ ଭଗବାନ ପୁଣି ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର, ଯାହାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ମଝିରେ ଅଛି ନା । ଯେଉଁଠାରେ ଶରୀର ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶରୀର ଥାଏ ଯାହାକୁ କେବଳ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦେଖି ହୁଏ । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କେବଳ ଏହିଠାରେ ହିଁ ରହିଛି । ବାକି ସେମାନେ ତ କେବଳ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ପାଇଁ ଫରିସ୍ତା ରୂପ ନେଇଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛ ସେତେବେଳେ ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ଏହିଭଳି ଫରିସ୍ତା ହୋଇ ପୁନର୍ବାର ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଆସି ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହେବ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା କୌଣସି ବିଷ୍ଣୁ ଆଦିଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଇଏ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁ ହେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏକଥା ବୁଝିବା ଦରକାର ନା । ଏମାନେ ରାଜ୍ୟ କିପରି ପାଇଲେ । ଲଢାଇ ଆଦି ତ କିଛି ବି ହେଉ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ ହିଂସା କିପରି କରିବେ!

ଏବେ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ରାଜ୍ୟ ପଦ ନେଉଛ । କେହି ମାନନ୍ତୁ ବା ନ ମାନନ୍ତୁ, ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି - ହେ ସନ୍ତାନମାନେ, ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ଛାଡି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତାଙ୍କର (ବାବାଙ୍କର) ତ ଦେହ ହିଁ ନାହିଁ ଯାହାକି ମୋହ ରଖିବେ । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରର ଲୋନ୍ ନେଇଛି । ନଚେତ୍ ମୁଁ ଜ୍ଞାନ କିପରି ଦେବି! ମୁଁ ବୀଜରୂପ ଅଟେ ନା । ଏହି ବୃକ୍ଷର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ମୋ ପାଖରେ ଅଛି । ସୃଷ୍ଟିର ଆୟୁଷ କେତେ ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । କିପରି ଏହାର ସ୍ଥାପନା, ପାଳନା, ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ? ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତ ଏକଥା ଜଣାଥିବା ଦରକାର ନା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ପାଠ ପଢିଥା'ନ୍ତି । ଜୀବଜନ୍ତୁ ତ ପାଠପଢି ନଥା'ନ୍ତି । ଲୌକିକ ଦୁନିଆରେ ମଧ୍ୟ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ବିନାଶୀ ପାଠ ପଢିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବେହଦର ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ବେହଦର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ, ଭଗବାନ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅଥବା ଦେହଧାରୀକୁ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶରୀର ଅଛି ନା । ଏମାନଙ୍କର ନାମ ହିଁ ଅଲଗା, ଏମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ଶରୀର ତ ଏହି ଦାଦାଙ୍କର ଆତ୍ମାର ତଖତ ଅର୍ଥାତ୍ ସିଂହାସନ ଥିଲା । ଏହା ଅକାଳ ସିଂହାସନ ଅଟେ ନା । ଏବେ ଏହା ଅକାଳମୂରତ ବାବାଙ୍କର ଆସନ ଅଟେ । ଅମୃତ ସହରରେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଅକାଳ ତଖତ ଅଛି ନା । ବଡ ବଡ ଲୋକ ଅର୍ଥାତ୍ ଉଚ୍ଚପଦଧିକାରୀମାନେ ତା ଉପରେ ବସିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ଶରୀର ସମସ୍ତ ଅକାଳ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଆସନ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଅକାଳ ଅଟେ ଯାହାକୁ କାଳ କେବେ ବି ଖାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାକି ତଖତ ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ତ ବଦଳିବାରେ ଲାଗିଛି । ଅକାଳମୂରତ ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀରର ଭ୍ରୁକୁଟୀ ରୂପି ଆସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରଥମେ ଏହି ସିଂହାସନ ଛୋଟ ହୋଇଥାଏ ପରେ ବଡ ହୋଇଯାଏ । ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ

ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ଅକାଳ ଅଟେ । ବାକି ସେଥିରେ ଭଲ ବା ଖରାପ ସଂସ୍କାର ଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ତ କୁହାଯାଏ ନା - ଏହା କର୍ମର ଫଳ ଅଟେ । ଆତ୍ମା କେବେ ବି ବିନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାର ପିତା ତ କେବଳ ଜଣେ । ଏହି କଥାକୁ ତ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ନା । ଶିବବାବା କ'ଣ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି କି! ଶାସ୍ତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ପଢିଲେ କେହି ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଫେରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଶେଷ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବେ । ଯେମିତି ପୋକମାନଙ୍କର ଅଥବା ମହୁମାଛିମାନଙ୍କର ଦଳ ଯାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ମହୁମାଛିମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବି ରାଣୀ ମହୁମାଛି ଥାଏ । ତା ପଛେ-ପଛେ ସମସ୍ତେ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ସେହିଭଳି ବାବାଙ୍କ ପଛେ-ପଛେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଯେମିତିକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଛତା ରହିଛି ।

ଏଠାରେ ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଦଳ ରହିଛି । ତେବେ ଏହି ଦଳକୁ ମଧ୍ୟ ଦିନେ ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଆସି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସେଠାକୁ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଶିବଙ୍କର ବରଯାତ୍ରୀ କୁହାଯାଏ । ସନ୍ତାନ କୁହ ଅଥବା ସଜନୀ କୁହ କଥା ତ ଗୋଟିଏ । ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଠପଢାଇ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ପବିତ୍ର ହେବା ବିନା ତ ଆତ୍ମା ଘରକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବ । ସେଠାରେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ସେଠାରୁ ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଠାରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲେ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଯିବ । ତୁମର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଅଥବା ସଜନୀମାନଙ୍କର ସାଜନଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ରହିଛି । ରାଜଧାନୀ ତିଆରି ହେବ ନା । ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ଆସିନଥା'ନ୍ତି । ସେଠାରେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ ରହିଛି । ସେଠାରୁ ପୁଣି କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ଧୀରେ ଧୀରେ ବୃଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଥାଏ ଯାହାକୁ ବାବା ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଆମକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କରୁଛନ୍ତି । ଇଏ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଅଟନ୍ତି ନା । ତେବେ ପ୍ରଜାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଭାଇ-ଭଉଣୀର ସମ୍ବନ୍ଧ ହୋଇଯାଏ । ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର ଏବଂ କୁମାରୀ ତ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥିବେ ସେଥିପାଇଁ ତ ଏତେ ସଂଖ୍ୟାରେ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କେତେ ସଂଖ୍ୟାରେ ହୋଇଥିବେ? କଞ୍ଚା ନା ପକ୍କା? କେହି ତ ୯୯ ନମ୍ବର ରଖୁଛନ୍ତି, କେହି ୧୦ ନମ୍ବର ରଖୁଛନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ କଞ୍ଚା ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁର୍ବଳ କୁହାଯିବ ନା । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଯିଏ ପକ୍କା ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ସେଠାରେ ପ୍ରଥମେ ଆସିବେ । କମ ଧାରଣାଯୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ପଛରେ ଆସିବେ । ଏହା ପାର୍ଟଧାରୀମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ ଅଟେ ଯାହାକି ଘୂରିଚାଲିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗ, ତ୍ରେତା, ଦ୍ୱାପର, କଳି ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ଏକଥା ଏବେ ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ ଆମେ ଓଲଟା ବୁଝି ଆସିଥିଲେ ଯେ, କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ତ ପୁରା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଚକ୍ର । ଅଧାକଳ୍ପ ରାମଙ୍କର ରାଜ୍ୟ, ଅଧାକଳ୍ପ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ । ଯଦି ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଳ୍ପ ହୋଇଥାଆନ୍ତା । ତେବେ ଅଧା-ଅଧା ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରି ନଥାନ୍ତା । ଦୁଃଖ ଏବଂ ସୁଖର ଏହି ଦୁନିଆ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏହି ବେହଦର ନଲେଜ ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମିଳୁଛି । ଶିବବାବାଙ୍କର କୌଣସି ଶାରୀରିକ ନାମ ନାହିଁ । ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଦାଦାଙ୍କର ଅଟେ । ବାବା କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି? ବାବା ତ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଏହି ଶରୀରକୁ ଲୋନ୍ ନେଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମୁଖ ତ ଦରକାର ନା । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଗୋମୁଖ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ପାହାଡରୁ ପାଣି ତ ଯେଉଁଠି ସେଇଠି ବାହାରିଥାଏ । ଏଠାରେ ପୁଣି ଗଉମୁଖ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି ଯେଉଁଠାରୁ ପାଣି ବାହାରୁଛି, ତାକୁ ଗଙ୍ଗା ଜଳ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସେଠାରେ ଗଙ୍ଗା କେଉଁଠୁ ଆସିବ? ସବୁ ମିଛ କଥା । ସେଥିପାଇଁ କହନ୍ତି, ମିଥ୍ୟା କାୟା, ମିଥ୍ୟା ମାୟା ମିଥ୍ୟା ସବୁ ସଂସାର । ଭାରତ ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ତାକୁ ସତ୍ୟଖଣ୍ଡ କୁହାଯାଉଥିଲା ପୁଣି ସେହି ଭାରତ ଯେତେବେଳେ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଉଛି ତାକୁ ମିଥ୍ୟା ଭୂମି କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ମିଥ୍ୟା ଭୂମିରେ ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ପୁଣି ଡାକୁଛନ୍ତି - ବାବା ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନେଇଚାଲ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ସନ୍ତାନମାନେ କାମ ଚିତା ଉପରେ ବସି କଳା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି - ତୁମେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ଥିଲ ନା । ତାହା ସ୍ମୃତି ଆସୁଛି ନା । ବାବା ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସାରା ଦୁନିଆକୁ ବୁଝାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯାହାକି ଜଣାପଡିବ ଯେ ଆମର ପିତା କିଏ?

ଏହି ଦୁନିଆକୁ କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ କୁହାଯାଏ । ସବୁଠାରୁ ବଡ କଣ୍ଟା କାମ ବିକାରର କଣ୍ଟା । ଯଦିଓ ଏଠାରେ ଭକ୍ତ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଏକଦମ୍ ସାକାହାରୀ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ଥ ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଏମିତି ତ ବହୁତ ବାଳବ୍ରହ୍ମଚାରୀ ମଧ୍ୟ ରହୁଛନ୍ତି । ଛୋଟ ଅବସ୍ଥାରୁ ହିଁ କେବେ ଅଶୁଦ୍ଧ ଭୋଜନ ଖାଇ ନଥା'ନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି - ନିର୍ବିକାରୀ ହୁଅ । ସେହି ବିନାଶୀ ସଂସାରର ସନ୍ନ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ଶିଖାଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ଗୃହସ୍ଥିଙ୍କ ପାଖରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ପୁଣି ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡି ଚାଲିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆଦି ଦେବତାମାନେ କେବେ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡିଥା'ନ୍ତି କି? ନା । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ହେଲା ହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ । ଏବେ ତୁମର ହେଲା ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ । ତୁମେମାନେ ସାରା ଦୁନିଆର, ସମସ୍ତ ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦିଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛ । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗ ଆଡକୁ ହିଁ ଯିବ । ଏବେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବେହଦର ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ମନମନାଭବ, ମଧ୍ୟାଜୀଭବ । ତେବେ ତୁମେମାନେ ଦେବତା ହୋଇଯିବ । ଏହା ସେହି ଗୀତାର ପର୍ବ ଅଟେ ଏବଂ ଏହାକୁ ସଂଗମ ଯୁଗ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ମୁଁ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛି । ତେବେ ଦେବତାମାନେ ରାଜଯୋଗ ନିଶ୍ଚିତ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ହିଁ ଶିଖିଥିବେ । ଏହି ସୃଷ୍ଟି ବଦଳୁଛି ନା, ତୁମେମାନେ ଏବେ ପତିତରୁ ପାବନ ହୋଇଯାଉଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ, ଯେବେ କି ଆମେ ଏହିଭଳି ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେଉଛୁ । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ନିଶ୍ଚୟ କରିବା ଦରକାର । ଏକଥା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ କହୁନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ଶ୍ରୀମତ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଭଗବାନଙ୍କର । ବାକି ସବୁ ହେଲା ମନୁଷ୍ୟ ମତ । ମନୁଷ୍ୟ ମତ ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ତଳକୁ ଖସି ଖସି ଆସିଛ । ଏବେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ତୁମେମାନେ ଉପରକୁ ଚଢୁଛ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଦୈବୀ ମତ ହେଲା ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ଦେବତାଙ୍କର ଏବଂ ଏହା ହେଲା ନର୍କବାସୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମତ, ଯାହାକୁ ରାବଣ ମତ କୁହାଯାଉଛି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ କିଛି କମ ନୁହେଁ । ସାରା ଦୁନିଆ ଉପରେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଏହା ବେହଦର ଲଙ୍କା ଅଟେ ଯାହା ଉପରେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି ପୁଣି ଦେବତାମାନଙ୍କର ପବିତ୍ର ରାଜ୍ୟ ହେବ । ସେଠାରେ ବହୁତ ସୁଖ ଥାଏ । ସ୍ୱର୍ଗର କେତେ ମହିମା ରହିଛି । କାହାର ମୃତ୍ୟୁ ହେଲେ କହୁଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲା । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ନର୍କରେ ଥିଲା ନା । ଯଦି ନର୍କରୁ ଗଲା ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ନର୍କକୁ ହିଁ ଆସିବ ନା! ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗ କେଉଁଠି ଅଛି? ଏହି ସବୁ କଥା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏସବୁର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମର ଆତ୍ମା ରୂପି ବ୍ୟାଟେରୀ ଏବେ ଚାର୍ଜ ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ମାୟା ତୁମର ଯୋଗ ତୁଟାଇ ଦେଉଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ବ୍ୟାଟେରୀକୁ ଚାର୍ଜ କରିବାକୁ ହେବ । ପକ୍କା ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ମନମତ ବା ମନୁଷ୍ୟ ମତକୁ ଛାଡି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ନିଜକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବାକୁ ହେବ । ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଉଡି-ଉଡି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଖୁସି, ଶକ୍ତି ଏବଂ ସଫଳତାର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ନିଜକୁ ଟ୍ରଷ୍ଟି ଅର୍ଥାତ୍ ନିମିତ୍ତ ମନେ କରି ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିଥା'ନ୍ତି, ଶ୍ରୀମତରେ ଟିକିଏ ବି ମନମତ ବା ପରମତର ମିଶ୍ରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ ନିରନ୍ତର ଖୁସି, ଶକ୍ତି ଏବଂ ସଫଳତାର ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥାଏ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ବା ପରିଶ୍ରମ କମ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ

ପ୍ରାପ୍ତି ଅଧିକ ହେଉଥିବ - ତେବେ କୁହାଯିବ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଥିବା ଆତ୍ମା । କିନ୍ତୁ ମାୟା, ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତରେ ମନମତ ବା ପରମତକୁ ରାଜକୀୟ ରୂପରେ ମିଶାଇ ଦେଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭବ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ଯଦି ପରଖିବାର ଶକ୍ତି ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାର ଶକ୍ତିକୁ ଧାରଣ କରିବ ତେବେ ଧୋକା ଖାଇବ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବାଳକ ତଥା ମାଲିକ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯେଉଁମାନେ ତପସ୍ୟାର ବଳ ଦ୍ୱାରା ଭାଗ୍ୟବିଧାତା ବାବାଙ୍କୁ ନିଜର କରିଦିଅନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****